

ШУТОШЪ

ЛИСТЪ ЗА ШЕГА И САТИРА.

ИЗЛѢЗВА ВСѢКА СѢББОТА.

Спомоществованія ся приѣматъ всякога за шесть мѣсеца прѣд-
плащаны по двѣ бѣлы меджидѣта или на листъ по 2 гроша.

Писма, дописки и всячко що ся отнася до вѣстника отпра-
вявъ Цариградъ до Редакціѣтъ ШУТОША въ Агопѣанъ-ханъ № 14

Назначенытъ по вѣнъ настоятели, отговарятъ за цѣнѣтъ
на вѣстника.

Българското изданіе ШУТОША по финансовѣ часть нѣма
никакъъ грьскъ съ изданіето му на другытъ языцы нито съ
главното управленіе на вѣстника отъ притежателя му.

Писма непатены и порѣчки непредплатены не сѣ приѣты.

Статїи пращаны до редакціѣтъ, выѣстены или не, не сѣ
пращатъ.

ПАКЪ ЗА ПАРЫ.

Като оставимъ на странѣ гърцытъ въ свобод-
нѣ Грьціѣ, които едвѣмъ на милїонъ и полови-
нѣ жители броятъ повече отъ 30 различни вѣст-
ники, и вземемъ прѣдъ очи само гърцытъ, които
сѣ вѣнъ отъ грьцкото царство, и които, нека
кажемъ, да иматъ и тѣ милїонъ и полови-
нѣ, ще видимъ че и тѣ, особенно отъ реченнытъ три-
десетъ вѣстника, иматъ въ Цариградъ 10 вѣст-
ника — седмъ полигическы и три сатирическы.
Въ Смирнѣ 4 — три политическы и единъ са-
тирическы; особны пакъ политическы листове
иматъ: въ Триестъ два, въ Александріѣ единъ,
въ Букурещъ единъ и другъ пакъ въ Галацъ, а
може бы и еще другы нѣкои които ный не зна-
емъ или смы забравили на тозъ часъ.

Отъ петъ до седмъ милїона народъ ся бронитъ
ный Българитѣ, а колко вѣстника имамы?

— Всичко два що ся издаватъ въ Цариградъ
и единъ вѣнъ отъ държавѣтъ. Но ако ся вгле-
дамы добръ въ изданїята на тѣзи три вѣстника
ный не знаемъ до колко можемъ да гы сматра-
мы и тѣхъ като свои и народны, както по съ-
държанїето имъ тѣй и по издържанїето имъ. И
тритѣ тѣзи изданїя не ся наблягатъ собственно
на поддържанїето отъ Българскый народъ, отъ
това и нѣкои гы сматратъ като листове не съв-
сѣмъ посветены на интересытъ на Българитѣ.
Собственно на народно поддържанїе ослоняванъ
листъ ный имамы само Перїодическото списанїе
Читалище, но за това еи то цѣвѣло и завързало.

Отъ Вилаетскытъ вѣстницы въ Турско, на тур-
скы и на грьцкы ся издаватъ шесть листа, а
на Българскы само два, или по-право да кажемъ
единъ и полови-нѣ.

Сатирическый вѣстникъ такожде свой нѣмамы
ный, и този който издавамы на Българскы, не

е Българскъ то е грьцко притежанїе а грьцко
изданїе, по което смы принудени да ся водимъ;
и то изданїе освѣнъ дѣто ни става скѣпо и
скѣпо, като плащамы кирїѣ за него, по еще и
не може да бѣде какъвто трѣба да бѣде.

Но пакъ и за такъвъ какъвто э, да го има,
за да смы и ный ужъ съ хората барабаръ, ка-
то народъ бѣщо си, знайтѣ ли нашитѣ чита-
тели и съотчественницы, колко трудове смы
положили и колко пагубы смы истеглили, и на
каквы мѣкы и истязанїя смы подложени за одър-
жанїето му?

Повече отъ шесть мѣсеца врѣме изгубихмы
до дѣ издѣйствувамы да ся започне изданїето на
Звънчатый по Българскы, и то съ каквы устѣ-
пки и пожертвованїя отъ нашѣ странѣ, и едва
само петъ листа издадохмы и ся спрѣ, та петъ
пары не видѣхмы. Изложихмы ся да губимъ из-
ново врѣме, да харчимъ пары и едвѣмъ сполу-
чихмы да започнемъ изданїето на Шутошъ по
Българскы; но ето пакъ само петъ листа изда-
дохмы, когато лакомството на г. Д. Сарафова и
завистничеството на г. Ст. Даскалова ся непре-
чихъ та прѣдателскы ни подсвоихъ правото на
това изданїе, съ което и намъ новы пагубы при-
чинихъ и самытъ листъ инакъ поразихъ и о-
пропастихъ.

Прѣдъ такъвызи прѣчки и мѣчнотїи що срѣ-
щахмы и пагубы що ны сполѣтихъ, ный бѣхмы
отчаянны и не мыслехмы никога да ся захва-
щамы пакъ о такъвызъ прѣдпрїятїя, ако да не
бѣхъ придумванїята на подобострастныйтъ ни
другаръ днесъ, който ны насърдчи да постоя-
нувамы и да ся помѣчимъ да прѣдолѣтемъ вси-
чкы тѣзи прѣчки и спѣнки, така що съ врѣме
дано бы да можемъ да основемъ единъ чистъ
Българскый сатирическый листъ, който за въ се-

гашнитѣ врѣмена е не по-малко нужденъ и отъ политическитѣ.

Ный захванѣхмы и съ не малкы пожъртвованія и самоотвърженностъ отъ негова странѣ и отъ моѣхъ и съ пагубѣхъ и на двоицѣхъ ни доиска-рахмы първото поразено шестомѣсечіе. Подкачихмы и второто, и ето седмый брой отъ ново-то шестомѣсечіе издавамы и ни седмъ пары еще отъ нигдѣ не смы получили!!

Силна воля и коража ни проповѣдуватъ нѣ-кои; но срѣшу таквозъ хладнокрѣвіе и равно-душіе на нашитѣ вѣстникочитатели челоувѣкѣ и желѣзнѣхъ волѣхъ да има и она ще ся истріе и изворъ да има отъ нѣидѣ да черпе и да жър-твува и той ще прѣсѣкне и ще ся истоци; а пѣкъ ный и двама смы тѣи истоцины парично, щото повече не бива, и истоцины смы не по свои частны и особенны дѣла, а по таквызъ ужъ за общото добро прѣдпріятія.

Всичко на свѣтътъ става съ взаимно поддър-жаніе и подкрѣпаніе, и ный ще ся стараемъ наистинѣхъ и ще ся боримъ съ мѣчнотіитѣ що иматъ таквызи прѣдпріятія, но трѣба и нашитѣ съботечественницы да ны не оставятъ само на собственнитѣ ни силы, така изнурены, да ся склекнемъ на срѣдъ пѣтътъ.

Това е послѣднето вѣззваніе що правимъ. Да но поне то не остане гласъ вопіющаго въ пустыни!

БАЩИННЫ СЪВѢТЫ.

Много пѣтя, баща ми, Богъ да го прости, като мя туряше да седнѣхъ на срѣща му, взираше ся та мя гледаше съ умиленіе и седаше та ми казваше:

«Прѣди всичко сыно да ся боишъ отъ мързелѣтъ като отъ огънь — Ако искашъ да ся отличишъ въ свѣтътъ и да тя почитатъ другитѣ... Седни на книгѣтъ, и мѣчи ся да искарашъ отъ неѣхъ мудростъ и знаніе.

Бѣди всякога чистосърдеченъ, добѣръ кѣмъ всякога и да казвашъ всякому все правото.

Да не стѣпишъ никога въ лицемѣрнитѣ пѣтъ на калугерщинѣтъ и на хаджійскѣтъ набожностъ.

Ты самъ твърдо сознавай въ мыслѣтъ си цѣ-пѣтъ на заслугѣтъ си, и гледай да ся не ос-ставишъ никому да тя лиши бесправно отъ тѣхъ, т. е. отъ заслугѣтъ ти.

Вѣренъ на думѣтъ си, вѣренъ на чувството на длѣжностѣтъ си, не уклонно стой за тѣхъ, и въ нищичко не устѣпвай за кефѣтъ на нѣкого си, ако ще бы и чорбаджия да е и старъ попъ.

Ама, сыно, и да ся не оставяшъ да ти зав-земе душѣтъ каквото и да е прѣдубѣжденіе; гледай само съсъ правдинѣхъ да бѣдешъ обыченъ на хората и за това да ти бѣдѣтъ тѣ привѣр-заны. Та па не бойся, сыне, ни отъ козни, ни отъ

зависть, ни отъ измамѣхъ ни отъ каквыто и да сѣ интригы; само съсъ чистотѣтъ си ты ще над-вѣишъ на всичко и ще излѣзешъ побѣдитель.

Мойтъ свѣтъ е тозъ: отъ несполуки и отъ обиды да ся не смущавашъ. Вѣрвай мя, правда-та вынѣгы излѣзва тѣржествующа на свѣтътъ. И тогазъ ты съ яснѣхъ мыслѣ ще можешъ смѣ-ло да ся отдѣхнешъ, като ся убѣдишъ, че не си изминѣлъ напраздно пѣтътъ на живота си.»

* * *

Много пѣтя така е сѣдалъ та ми е приказ-валъ покойнитѣ ми баща. Двадесетъ и петъ го-динны сега отъ какъ не съмъ го чулъ вече ни-що да ми каже. Тогазъ, когато го слушахъ да ми приказваше, мене ми ся виждахъ неговитѣ думы пѣлны съ правдѣхъ и огънь; но виждѣ пу-сто животѣтъ ми на кѣдѣ мя зѣкара! намѣрихъ ся съсѣмъ на другъ пѣтъ съ тѣзи неговы съ-вѣты.

Азъ работихъ и ся трудихъ не уморно, ви-дѣхъ нужды всякаквы и гладувахъ доста... Но за този си трудъ и до сега азъ все чакамъ да видѣхъ нѣщо си почегъ отъ хората, а ще ви-дѣхъ ли нѣкога незнаѣхъ.

Много пѣтя малкы нѣкои работицы за общо-то добро съмъ искалъ да извършѣхъ и извършалъ съмъ гыбы, ама всякога другы сѣхъ казвали и каз-вать че съмъ непотрѣбенъ челоувѣкѣ.

Много пѣтя на братѣята си на дълго съмъ расправялъ за онова що е добро и полезно за тѣхъ, но всякога съ неволно изумленіе съмъ за-бѣлѣжвалъ че едни мя не разбиратъ, а които мя разбиратъ не пріемѣтъ думѣтъ ми за това само, защото съмъ ги азъ казалъ. И тѣи рабо-тытъ все на опаки вѣрватъ и на опаки отиватъ.

За да не намрѣзѣхъ хората не ми е останѣло освѣтъ да мыслѣхъ и да казувамъ просто че са-мыйтъ смыслъ на хубавитѣ ми бащинны думы ся е измѣнилъ нѣкакъ случайно. Тѣи що онова кое-то въ свое врѣме баща ми добродушно проу-мѣвалъ подѣ името *правдѣ*; туй нѣщо въ се-гашното врѣме свѣтътъ го разбира за *наглостъ*. Туй което той тогазъ разбиралъ за *клеветѣ* и *интригы*, то сега ся нарича — *умѣяніе* и *иску-сно воденіе на работѣтъ*. *Открыто* да гово-ришъ прихваща ся за *мудостъ* и *глупостъ*, а да си крыешъ думѣтъ и мыслѣтъ то было *муд-ростъ*. *Прави* и *почтенни* сѣхъ *зорбаджитѣ* и *чорбаджитѣ*, а *добры* и *полезны* хора сѣхъ *хайлазитѣ* *калугери* и *мѣзевиритѣ* *хаджии*...

Тозъ въ когото не е съсѣмъ угаснѣла све-щенната ревностъ за правдѣтъ, записанъ е въ тевтерѣтъ на подозрителнитѣ и на вредителны-тѣ, и този който не тѣрпи злоупотрѣбеніята съ вѣрѣтъ, той е безвѣрникъ.

Излѣжи ся да подумашъ добрѣхъ думѣхъ за на-

рода, ако искашь да тя искарать че си чело-
вѣкъ опасенъ, еще и сжщъ злодѣй.

* * *

О, тате, татко та! ако бы ти было възможно
за единъ мигъ да постанешъ отъ гроба и да
погледашъ на свѣтътъ какъвто е сега, що бы
могълъ да ми кажешъ самъ ты пакъ за твоитѣ
ужны свѣты?

РАПОРТЪ

*Комаръ-бей първаго историка на Н. Голъман-
ство Брънчурка II-ю славнаго владѣтеля и са-
модържца на пространнѣхъ Комарскѣхъ дър-
жавѣхъ по всичкитѣ благисты области и всего
прирѣчїѣ Силихтарскаго.*

По заповѣдь на Ваше Вашество като исврѣ-
кнѣхъ изъ мочорливѣтъ палаты на двореца, на-
станихъ ся на голѣмыйтъ яворъ надъ скудово-
днийтъ чучоръ, закрѣпихъ мастилницѣтъ си въ
еднѣхъ хрѣлопкѣхъ на явора, взехъ жылтыйтъ пер-
гаментъ въ рѣкѣхъ и съ перото забодено задъ ухо,
по примѣрътъ на всичкитѣ вѣщы писари въ свѣ-
тътъ, заложихъ ся да гледамъ и да бѣлѣжѣхъ вси-
чко що ставаше прѣзъ този день, което и за-
писахъ за знаніе на В. Голѣм. и за назиданіе
на послѣдороднытъ.

Деньтъ 11-й мая 1874 бѣше день ясенъ и
прѣкрасенъ; слънцето свѣтло грѣеше и хладенъ
вѣтрѣцъ повѣхаше та прохладяше богоспасае-
мѣхъ нашъ Лържавѣхъ....

На оныи часъ когато застанѣхъ на observa-
торїѣхъ си, на туй мѣсто дѣто имаше прѣзъ
този день да стане великото и славно Българ-
ско тържествованіе, азъ не видѣхъ освѣтъ три-
ма четирма не Българи, които сновяхъ на горѣ
на долу около яворѣтъ въ мѣлвеніе да приго-
твятъ ужъ нѣщо и отъ часъ на часъ спогледва-
хъ ся и размѣнявахъ по нѣкоѣхъ думѣхъ, отъ кои-
то ся разумѣваше че сж съгласны въ това що
имахъ на умъ и което не ся виждаше да е
друго освѣтъ да експлоатиратъ довѣріето на о-
нѣзи, които бѣхъ възложили на тѣхъ устроене-
то на великото народно учрѣжденіе...

По на странѣхъ отъ явора кафеждїята вареше
кафе, та разнасяше на пасядалѣхъ тукъ тамъ
господари-пѣдари, които важно пушахъ чере-
шовѣхъ си чебуцы; вѣтрѣ въ кафенето, което
е и мехна, три-четирма бекріи ся прозивахъ и
чакахъ съ нетърпѣніе да ся завърне кафеждїя-
та да напълни пакъ недавно осушенѣхъ имъ ча-
ши. По долу поточето рѣмукаше по бързентѣ
и тихо течеше между глинистытъ си брѣгове;
по брѣговетѣ конїетѣ пасяхъ, на зеленѣхъ ли-
вады. По на горѣ тамъ единъ циганинъ бѣше
циганкѣхъ си; а на долу хе, доста на долу
къмъ керемкїинѣхъ двама Българи войницѣхъ ся за-

нимавахъ съ важното дѣло на званїето си, за
което идѣхъ въ Цариградъ: единѣхъ надуваше
гайдѣхъ а другїѣхъ тропаше като мечкѣхъ прѣдъ
нѣкой царогрѣжданы и си тупаше калпакѣхъ за
петъ пары, които не имъ гы и давахъ, и оти-
ваше и свирята и играта на бадехава, какво-
то всичкїѣхъ Българскїѣхъ трудъ и знаніе...

Подиръ малко захлопотѣхъ дѣски, зачукахъ ис-
хабены теслы, задрънкахъ вилицы и ножове, за-
тракахъ чанїи, и заскрыпѣхъ гнилы канѣпета и
разглобены столове, което показваше, че започе-
нѣхъхъ приготвенїята за обыкновенното угощеніе,
което нѣкои отъ цариградскїѣхъ българи патріоты
отъ нѣкоѣхъ годинѣхъ насамъ даватъ на себе си въ
честь на своитѣ първы просвѣтителы, и идѣхъ тукъ
за да освидѣтелствува прѣдъ свѣтътъ высокѣхъ
чувства отъ които ся въодушевеватъ къмъ на-
родностѣхъ си и чрѣзъ това угощеніе да прѣд-
ставятъ по достоинству блескѣхъ на народното
си име...

Ако да глѣдаше нѣкой на приготвенїята които
ставахъ за трапезѣхъ, на коѣхъ имаше да про-
сїѣе патріотството на Българитѣ прѣзъ този день,
можаше да помисли че тържествованїето на на-
родный имъ празникъ тѣхъ годинѣхъ ще да бѣде
много по великолѣпно отъ всякой другъ пѣтъ;
но като мене наблюдатель не можеше да ся из-
лъже отъ калпакѣхъ грѣцкѣхъ калайламѣхъ на тѣзи
приготвенїя. Българскїѣхъ трапезы, угощенїя и
тържествованїя на този день ми сж познаты отъ
деветъ години на самъ....

Азъ забѣлѣжихъ че празнолюбцытъ Българи
патріоты тѣхъ годинѣхъ ако не бѣхъ излъганы въ
смѣхѣхъ си на нѣкоѣхъ грѣцкѣхъ искренность и
услужливость, нѣщо твърдѣ обыкновенно, то бѣ-
хъ дошли тукъ съ намѣреніе не да празнува
и да ся гощаватъ като Българи, а да продадѣхъ
салтанатъ и да покажѣхъ челебеликъ като Ца-
рогрѣжданы, което споредъ мене е прѣвъ бѣлѣгъ
че тѣзи хора ако не сж отпаднѣли въ патріот-
ството си, а то сж изгубили доста много отъ
онова което гы е отличавало до сега като Бъл-
гари.

Тѣи или ипакъ, трапезата за угощенїето ся
не сложи като всякой другъ пѣтъ на зеленѣхъ
моравѣхъ, а постави ся на высокы масы върху
убѣхтанѣхъ площъ подъ моето сѣдалище горѣ
на яворѣтъ. И постави ся тѣя твърдѣ отъ рано
за да лъщатъ по неѣхъ лѣскавытъ ченїи и да
стърчатъ нагѣнѣхъ на москы бѣлы крѣпцы,
което бѣше едно отъ главнытъ велелѣпїя на тър-
жествованїето, подиръ полилѣхъ органы на
дремливѣхъ музыканты, които бѣхъ и тѣ тукъ
за пълнотѣхъ на тържественностѣхъ.

Трапезата бѣше поставена отдавѣхъ по тра-
пезницѣхъхъ започнѣхъхъ да прїиждатъ по единъ
по двама когато вече слънцето бѣше замижало

пладне до двѣ и три копрали. А прибрахъ ся всички кажи по икындій. Но трапезата ги чакаше.

Българе, потурліи неучастници на трапезѣтъ, а само на годо име празнуващи и съ празенъ стомахъ тържествующи патриоты бѣхъ тѣхъ години много по кесатъ отъ всякой другъ пѣтъ. Нѣколко души само ся помѣрѣхъ татѣтъ и до дѣто тѣжкытъ трапезници започнѣтъ славѣтъ на денѣтъ, тѣ като по леки поискахъ да покажѣтъ народското си чувство и да прославятъ празникѣтъ съ народско хоро; но за злѣ честь тѣхъ както и на празникѣтъ и българско-народнытъ музиканты-гайдари бѣхъ такожде въ скудость тѣзи години, и нѣмаше освѣтъ двама, единъ отъ други по-къпавы ручилковцы, при бръмченіето на които първытъ тѣзи хора станяхъ токо кажи циглю-миглю и не траяхъ за много.

Но прѣди да влѣзѣ въ подробности за чистотитѣ на тѣхъ годишното Българско тържествованіе, азъ ще забѣлѣжъ прѣдварително на Ваше Вашество, честитый Господарю, че събраніето на празнуващитѣ Българи патриоты по пълнотѣтъ си, угощеніето по обилностѣтъ си, както и въобще празднованіето имъ по тържественностѣтъ си не излѣга чаяніето ни и тѣхъ години. Всичко що станѣ, както станѣ, носеше не отемлемото отличіе на Българскытъ работы. — Да вървятъ отъ години на години по назадъ и да става всичко все по-долне, по-просто, по-чисто Българско. Ако ланското тържествованіе на Българитѣ бѣше по-долне отъ по-ланското, както и то отъ по-прѣднегодишното; то и тѣхъ годишното бѣше съразмѣрно по-долне отъ ланското и слѣдователно много по малолѣпно отъ всички до сега тържествованія що сѣ правила прѣзъ всичкытъ други години отъ когато е станѣлъ обычай да идѣтъ тукъ да тѣпчатъ трѣвѣтъ на нашѣтъ областъ; тѣй що ако вървятъ по сжѣтъ съразмѣрность както сѣ вървѣли до сега все по назадъ, то азъ не знаѣмъ до години въ какво може да бѣде то по-долне и по малолѣпно освѣтъ въ това дѣто да не бѣде никакъ.

(Следи).

Зимата на 1874.

—о—

Комедія въ три дѣйствія.

[Продълженіе отъ 28-й брой].

МАРУЛА. — Земете го, госпожа Елени, бадихава тозъ фустанъ.

МАРИГО. — Много постояствувахъ, Елени, а туй не е добро. Господинъ Анаргыросъ не са вижда човѣкъ дѣто да . . . издирва по тѣко толкозъ, разбрахъ го азъ.

ЕЛЕНИ. — Сестрѣ ли казахте че имате, Господине?

АНАРГЫРОСЪ. — Младѣ и хубавѣ като васъ.

ЕЛЕНИ. — (пречървява са) Ще да е много чести-та госпожа сестра ви.

АНАРГЫРОСЪ. — Лѣжа ли е? Тѣзъ денѣе ще имамъ и една съпругѣ която ще е и по хубава и по честита.

ЕЛЕНИ. — Вѣрувамъ.

МАРУЛА. — (Въ себе си) Тозъ сынъ захванѣ да са личави. Какво ще каже туй? Нето е сгоденъ нето пѣкъ сестрѣ има нето нищо. . . . Тазъ Елени ми не аресва.

АНАРГЫРОСЪ. — Е, господа и госпожи, да вървимъ ли? защото и азъ ще идѣ у Господинъ Канеллидовы.

МАНОЛЪ. — Да нѣмѣтъ нѣкой боленъ?

АНАРГЫРОСЪ. — Да.

МАРИГО. — Кой е боленъ, молихъ ви са?

АНАРГЫРОСЪ. — Азъ, ще идѣ да лѣкувамъ себе си.

ЕЛЕНИ. — (въ себе си) Каква благородна душа!

АНАРГЫРОСЪ. — Какво казахте?

ЕЛЕНИ. — (Пречървява са) Нищо.

АНАРГЫРОСЪ. — Какъ нищо? не казахъ ли ви азъ че имамъ фино ухо! (цѣлува Мимика и му дава шекерчета) Адіо, филологе! Да та земе Димитръ че да та донесе, за да ни почетешъ баснѣй.

МИМИКО. — Азъ незнаѣмъ да четѣмъ наредъ.

АНАРГЫРОСЪ. — Не вреди, азъ четвамъ пѣкъ ты слушавашъ. Марула! Земи и ты малкото че елате всички заедно.

(Заебсата пада.)

ДѢЙСТВІЕ ТРЕТЕ.

(Сцената както въ първото дѣйствіе.)

СЦЕНА ПЪРВА.

АНДОНЪ. — (Влѣзва и носи една голѣма кошницѣ съ нуждытъ за трапезѣтъ кърпы и сѣдове. Слага кошницѣтъ и глѣда около себе си). Глѣдайте сега! глѣдайте на какѣвъ хаѣ е кѣщата! Иди сега че са не ядосвай! Да бѣдешъ Андонъ че да са не пукнешъ! Да обичашъ редѣтъ и да глѣдашъ безредицы на всякадѣ! . . . Джанѣмъ каквы пердета сѣ тѣя? Имѣтъ ли нѣкакѣвъ разлику отъ фустанитѣ на онѣзъ будала Марулѣ? (оправя прилѣжно пердетата) На, тѣй! не едното тука а другото тамѣ, едното въ Бейоглу, а другото въ Галата! . . . Ще станѣ веремія въ тѣзъ кѣщѣ . . . Джанѣмъ, какво нѣщо е туй? Ето ти и друго! (Отива при трапезѣтъ). Каква покривка е тазъ? Единѣтъ край на земѣтъ, а другыйтъ въ облацѣтъ. . . . Ахъ! ще изгубѣмъ умѣтъ си съ тѣзи хора. . . . Виждете вый сега канѣпе! Единъ кракъ въ дворѣтъ, а другыйтъ въ готварницѣтъ. Тѣзъ които сѣдатъ на него слѣпи ли сѣ че не виждатъ тѣзъ линии на килимѣтъ? (оправя канѣпето). На, тѣй! Съразмѣрность искамъ азъ, съразмѣрность и редъ Виждете кареклы сега, (нарежда столоветѣ). Ето, жанѣмъ, ето какъ си турятъ тѣзъ работы. . . . Ще станѣ веремія азъ въ тѣзи кѣщѣ . . . ако не съмъ веремливѣсь до сега! (кашля). Всички безредици, всички безчинни, малѣе и жени, господари и слугы, мал-

кы и голѣмы; (*постила трапезѣтъ*) ама като дойде този доктор Анаргыросъ, остави са вече! Човѣкътъ за грѣхъ го има да остави едно нѣщо на мѣстото му; направя къщѣтъ *алакъ булакъ*. . . . Чудно нѣщо какъ той не дава цѣроветѣ единъ вмѣсто другы. . . . Че и тазъ хубостница Марула да иде да строши часовницѣтъ! . . . Не мѡгъ да разбере какъ може човѣкъ да строши единъ часовникъ като го курдисва бе хей будала да ѣ каже човѣкъ, хыляда пѣти си курдисвала, знаешъ че трѣбва да завъртишъ ключѣтъ деветъ пѣтъ и толкозъ. . . Освѣтъ това, кой ти каза да идешъ да ги бъркашъ? Вчера еще ги бѣхъ курдисалъ азъ съ толкова вниманіе, и тя го знаеше това, защото бѣше видѣла. . . . Ама тя го е направила нарочно за да не знаемъ колко е часѣтъ, да расте безредіето въ къщѣтъ, всякой да спи когато иска, да работи когато ще. . . . Охъ! ще станъ веремлія, веремлія ще станъ азъ въ тѣзи къщѣ!

СЦЕНА ВТОРА.

Андонъ, Анаргыросъ.

АНАРГИРОСЪ. — (*Вльзвѣ натрупанъ съ снѣгъ и хваща Андона за ухото*). Любишъ ли Андоне?

АНДОНЪ. — Джанъмъ какво е туй нѣщо, Г-нъ Докторе?

АНАРГИРОСЪ. — Безъ сумнѣніе (*като отърсва дрѣхытъ си*) снѣгъ ще да е, защото никой пѣтъ небого не е помислило да ни прати брашно.

АНДОНЪ. — Какъ да е, брашно или снѣгъ, тука ли го истърсватъ хората?

АНАРГИРОСЪ. — Бѣзъахъ не нѣмахъ време да го отърси на дворѣтъ.

АНДОНЪ. — Нѣмамы нѣкой който да бере душѣ, слава Богу.

АНАРГИРОСЪ. — Мене ма е много страхъ като глѣдамъ разрушителнытъ успѣхы на веремѣтъ дѣто та ѣдѣ, клѣтнико!

АНДОНЪ. — (*Вздыша*). Какъвъ цѣръ ще ми определите?

АНАРГИРОСЪ. — Ожени са.

АНДОНЪ. — Не е врѣме еще.

АНАРГИРОСЪ. — Хубаво е времето; не видишъ ли снѣгътъ?

АНДОНЪ. — Азъ го не обычамъ туй време.

АНАРГИРОСЪ. — Много хубаво за жененіе. И да искашъ да вършишъ другъ работѣ аслѣ, не можешъ...

АНДОНЪ. — Да, но за онѣзи поне които сѣ на възраст за жененіе.

АНАРГИРОСЪ. — Ты на колко си годиы, Андоне?

АНДОНЪ. — На трийсетъ, безъ два мѣсеца и дванайсетъ дне.

АНАРГИРОСЪ. — А на колко годины мыслишъ че трѣбва да са ожени единъ мѣжъ? . . . Ты не си ли мѣжъ, Андоне?

АНДОНЪ. — Да, Г-нъ докторе. Мѣжътъ трѣбва да са ожени на трийсетъ години и три дни.

АНАРГИРОСЪ. — Тѣй щото ты ще бѣдешъ на възраст за жененіе слѣдъ. . .

АНДОНЪ. — Седмдесетъ и петъ дни тѣкмо! . . . освѣтъ ако веремѣтъ до тогава не ма въвре въ чернѣтъ земѣ.

АНАРГИРОСЪ. — Любовта ги прочее много силна ли е, Андоне?

АНДОНЪ. — Любовь мубовъ нѣмамъ азъ, но ще станъ веремлія, това е вѣрно.

АНАРГИРОСЪ. — Като си турилъ вече туй на умѣтъ си! . . . Кажи ми, Андоне, отъ какво мыслишъ че ще станешъ веремлія като нѣмашъ любовь?

АНДОНЪ. — Че пытаніе иска ли туй? не виждате ли на какъвъ халъ е тазъ къща?

АНАРГИРОСЪ. — Наистинѣ, имашъ право, много е развѣтъ прахъ тазъ фамилія на канеллидовцы. . . .

АНДОНЪ. — Която е зела и една слугинѣ дѣто ѣ казватъ Марула за мойтъ грѣхове.

АНАРГИРОСЪ. — И има единъ докторъ дѣто го казватъ Анаргыросъ, кой знае за кои грѣхове.

АНДОНЪ. — Г-нъ докторе. . .

АНАРГИРОСЪ. — Джанъмъ нѣма зараръ, Андоне, нмамы ли теклифъ сега ный помежду си? добритѣ прѣатели си казватъ истинѣтъ помежду си. Ето, виждѣ тѣзи малкъ масѣ. Зели че ѣ турили какъ дошло.

АНДОНЪ. — Не ѣ турили, вверлили ѣ (*оправя книжѣтъ надъ масѣтъ споредъ дължинѣтъ и широчинѣтъ*). Тѣй са туря едно нѣщо отгорѣ на друго нѣщо.

АНАРГИРОСЪ. — Остави са, Андоне, остави, не ми казвай тѣзи работы, защото, и азъ ще станъ веремлія ако върви тѣй.

АНДОНЪ. — Вый ли? . . . вый ли? (*изгнѣжда Анаргыроса отъ главѣтъ до краката*) азъ вы свѣтъвамъ да не гледате въ оглѣдѣлото си и увѣрявамъ вы че нѣма да станете веремлія никого.

(*ще сѣ продължи*).

Частны Дописки.

Х—ОЛУ П—АРДЖИКЪ. (*прѣзъ тѣзи денье*)

Знаешъ ты, байно Шутоше, голѣмото чудо което станъ тѣзъ години по насъ? Да ти кажъ: Тѣзи години на мѣсто шурцы и скакалцы, както сѣ измѣщатъ по това врѣме, въ нашѣтъ градъ сѣ излупихъ двѣ три гърчета, ама каквы? — като шурчета. Грѣцкы, тѣ знаѣтъ до калемира. Не данъ помислишъ че сѣ отъ онѣзи пасминѣ, на коѣто исчадіята сѣ гърчѣѣтъ по нашитъ страны; не! и турскы знаѣтъ тѣ не по натакатъ отъ *ураля*, защото происхождатъ отъ родители на които цѣрвулетъ съ които дошли отъ Балкана, и сѣрповетѣ съ които жнѣли сѣ намѣрватъ еще по таванытъ на къщѣята нмъ; но тѣ сѣ погърчихъ знаешъ ли какъ и защо? — Да ти кажъ. Вечерѣтъ тѣ легнѣли Българи, както сѣ родены, но сутринѣтъ станѣли гърцы прѣобразены, защото сѣнували нѣщо което ги направило да сѣ нагърчатъ.

Чудно нѣщо сѣ, Байно Шутоше, пуститѣ наши Българи иргены. Въ Цариградъ дойдѣтъ, гъркыни взематъ и Гърцы ставатъ, на вѣтъ кога сѣ Българкы искатъ, и като не нмъ ги дадѣтъ тѣ пакъ гърцы ставатъ. Я ми

расправи, ты, байно Шштоше, на койъ клечка виси на-
родността на тѣзи хора? и колко струватъ пачитѣ на
тѣзи родолюбници?

Но и това не е всичко, байно Шштоше! Отъ погрѣ-
шаніето на тѣзи новы грѣшотини да ся омаже въ тѣх-
нѣтъ грѣшцини и единъ отъ нашитѣ читалищны свѣт-
ниці, и отъ развоняваніето на туй омазване, родила ся
е идеята да си направятъ и грѣцкѣ черквѣ, а каквѣто
ся гласятъ и кроятъ да имъ правятъ тѣя ще бѣде чудо
и помень! Канятъ ся да пратятъ да търсятъ нѣкой ко-
мисіонинъ въ градѣтъ ви, който съ умѣреннѣ комисіонѣ
да контрати за тѣхнѣ смѣткѣ всички чирози що из-
лѣзватъ на *Аречу* и всички хамсиѣ отъ *Лазистанъ* що
идѣтъ, защото грѣцкѣтъ черквѣ що искатъ да правятъ
смѣтатъ да изградятъ зидоветѣ и съ чирози, а съ хам-
сиѣ да имъ покрѣятъ. Чудно ще кажешъ ты; но въ так-
вызъ чудашкы главы таквызъ чудновати мысли могатъ
да ся излупятъ! Хичъ отъ хора, които не знайтъ за-
що и какъ сѣ ся нагрѣчили каквѣтъ кераметъ очаквашъ
ты? Каквато имъ была Българщината отъ тиквы, так-
вазъ ще бѣде и грѣшцината имъ отъ чирози.

Писалъ быхъ ти и повечко нѣщичко, байно Шштоше,
но пусто моя честь и твоя, блясна слѣнце прѣзъ пен-
джеры, прѣсуши ми масилото до капкѣ, и сега остава за
другъ пѣтъ кога си купишъ масило да ти пишѣ пакъ.
За сега сбогомъ.

П. П. Кажи на Вутирасовытъ Журналѣи да протѣр-
бятъ радость велѣкъ по всичкый грѣцкый мѣръ, яко
умножи ся Еллинскый народъ еще съ двѣ кюлханета и
половина.

ДРЪНКАМЪ, ДРЪНКАШЪ, ДРЪНКА.

Байно Шштоше, ще тя попытамъ:
Защо ли нашѣтъ Българе выкатъ
«Куковница имъ умѣтъ испила»?
Просто тя пытамъ, да не ся скытамъ,
Нашѣтъ граждане мене бо тыкатъ,
Тебе да пытамъ за тѣзи пилѣ.
Една глупава зла Куковница,
Отъ нѣкъдѣ си насамъ минѣла
Общинѣтъ ни ужъ да поправи;
Но тѣя и тукъ ще строши панидѣ!
Шото видѣхмы че ся опнѣла
Умытѣ дори безъ умъ д' остави.
Истина, вѣрвамъ, че е умъ пила
Куковницата; свой бо умъ нѣма,
Та па ся мѣчи да го отнима,
Дано тѣй бы ся съ малко добыла.
Нѣ да вижъ чудо; тѣя умъ не зема,
А общината безъ умъ вещь клима.
Ами защо ли къдѣто стапи
Казватъ ужъ това мѣсто пустѣло?
Да ли туй нѣщо е за вѣрѣ? —
За вѣрѣ и шото на много пѣти
Безъ да ся маѣмъ, ма е слѣтъло
Самъ си общинскѣ стаѣмъ да мѣрѣ.

Незнамъ какъ сѣ ся тѣйка сдушили

Съ брадатѣ свракѣ и друга стока —
Карикатура, за прѣдставленіе,

Та цѣлый градъ сѣ тѣ оглушили:

Че въ тыквытѣ имъ голѣмъ умъ клока,
И ще ся трудятъ за поправленіе.

— Гадина втора като кокошка,

Шо много крѣчи и кѣкѣнчи;

А каквѣ стокѣ на пазарѣ носи?

Дѣто не чини за парѣ 'вошка!

Още тя толкозъ съ хвалбы ся кичи,

Дори и Грѣцкы да выка: «доси».

О, бай Шштоше, щѣ ти прѣдложѣ

Ощѣ единъ въпросъ, прѣди да свѣршишъ.

Не ще ся сѣрдишъ азъ съмъ увѣренъ.

Защо ли казватъ да знамъ не можѣмъ,

Че гато нѣгдѣ вони на мѣрши,

Тамъ гадъ хвърката съсъ носъ отперенъ,

Шо имъ казваемъ ный кукумѣкѣ

Тя въ ноцно вѣрѣ тамъ кукумѣчи

Та кой да бѣде ако имъ чюе

Страхъ го, че пуща смѣртѣтъ прѣзъ клѣвкѣ.

На туй немогѣ азъ противорѣчи

Цѣлъ бо простъ народъ въ тѣзъ вѣрѣ плуе.

Вижѣ, Бай Шштоше, сега какква е

Нашта община славна въ града ни

По тѣзъ избранны, чюдны животны!

Нека сега ны куче не лае,

Нека черъ страхъ ни жили не схвани,

За редъ, напрѣдѣтъ да смы охотни!

УРОЦЫ ОТЪ ГЕОГРАФИѢ И ИСТОРИѢ.

— До колко Българи има въ Цариградъ?

— Най напрѣдъ ги казвахъ до 60,000, послѣ спад-
нахъ на 16,000; послѣ на 10,000; а сега не ся зна-
йтъ на здраво колко сѣ.

— Защо не ся знайтъ колко Българи има [въ Ца-
риградъ?

— Защото не ся познаватъ всички които сѣ Бъл-
гари, и защото нѣма кой да иска да ги знае и да ги дѣри.

— На черквѣтъ не трѣбать ли; зашто ги не за-
пише да ги знае?

— На черквѣтъ трѣбать парѣтъ на Българитѣ а не
колко сѣ Българитѣ и кои сѣ.

— Колко попове има Цариградската Българска черква?

— Редовны ни единъ; но всички стары които не
звѣйтъ да четѣтъ, и всички аджаміи що ги запопватъ
сега могатъ да сматратъ това народно заведеніе за свое
прибѣжище и училище.

— Колко дѣяконы има Бълг. черква въ Цариградъ,
и каквы сѣ?

— Колкото сварятъ да дойдѣтъ отъ вѣнъ; гледай
поповетѣ и за тѣхъ не пытай.

— Колко архимандриты има Бълг. черква въ Цари-
градъ?

— Прѣди нѣколко вѣрѣ имаше трима; сега има са-
мо единъ на когото служеніето е да настоява да сѣмъ-
йтъ съдѣтъ въ метохѣтъ, да си губи често парѣтъ

и да бѣди момчетата че му изѣли сладкото и му взели паритѣ за да може да имѣ рови дрехитѣ.

— Колко Епитропы има Българската черква?

— Има семь епитропы които много прѣдстоятъ за черкватѣ, но не забравятъ и себе си и всякой празникъ слѣдъ отпустъ на черквѣ раздавать си помежду си наѣора и причешавать ся съ Ерлийско вино.

— Кой е владыката на Бѣлг. черквѣ въ Цариградѣ?

— Всичкитѣ, кой завърне, и никой.

— Колко Бѣлг. училища има въ Цариградѣ?

— Три четвърта училище има на Фенерь при Черкватѣ, половинѣ училище има на Влангѣ, половинѣ на Бейоглу и единѣ четвъртъ на Топъ-капіѣ.

— Колко ученицы има въ тѣзи училища?

— Въ училището на Фенерь има 38, на Вланга 28; на Бейоглу 22 на Топъ-капіѣ 5 $\frac{1}{2}$.

— Колко членове има Българското Читалище въ Цариградѣ?

— Бѣлг. Чит. въ Цариградѣ има 38 членове записани; 28, които плащатъ; 18 които ся признаватъ за членове, а 8 които ся събиратъ два три пѣтя въ годинитѣ.

— Кѣдѣ ся намѣрва Българската Болницѣ въ Цариградѣ?

— На всякъдѣ дѣто има болни Българи да лежатъ.

— Дѣ сѣ Българскитѣ гробища въ Цариградѣ?

— Българскы гробища въ Цариградѣ нѣма; понеже отъ умрѣлитѣ Българи нѣма ползѣ Българската народность за това умрѣлитѣ Българи ги остави на гърцитѣ.

— Има ли нѣкое търговско Бѣлг. Училище въ Цариградѣ?

— Има, което може да ся нарече и търговска Академія?

— Какъ ся казва, то и дѣ е?

— То ся казва Балкапанѣ; мѣстото му е извѣстно.

— Каквы уроци ся прѣдавать въ него?

— Уроцы за всякакви търговитѣ и за всякъ беззаконіѣ.

— Има ли нѣкое Богословско Бѣлг. училище въ Цариградѣ?

— Набрукыло бѣ да ся отвори едно, но изби на вѣнъ и отворило ся; казватъ, на Лѣсковскитѣ мѣнастырь въ Търново.

ЧОРБАДЖИЙСКИ СЪНИЩА.

(Нощникъ въ формѣ на дневникъ)

Срѣщу Понедѣльникъ—Сънувалъ ся че е съвѣтникъ Епархійскый или Екзархійскый неразличително, и — каралъ да му четатъ Българскитѣ вѣстници; той ся радувалъ за напредваніето и благоденствието на народа, що ся описвало въ тѣхъ, — а колкото за това що срѣщалъ да пишѣтъ за страданіята на народа намѣрвалъ го прѣкалено, не го вѣрвалъ и казвалъ: какъ може да бѣде това сега като имамы Екзархіѣ, Българи владыци и като съмъ Азъ съвѣтникъ.

На явѣ той не вършилъ нищо а само ся излежавалъ нашитѣ чорбаджи-сѣвѣтникъ.

Срѣщу Вторникъ — Не сънувалъ нищо, защото въ главѣтъ му было много облачно.

Срѣщу Срѣда — Видѣлъ на сънь че училището на * го затворили, стрѣсва ся и скача да пыта: защо да искать да го отворять, и да турять таквыѣ даскалы като

Срѣщу Четвъртъкъ. — Сънувалъ че ся срѣщилъ съ другыго едного отъ съвѣтницитѣ, съ когото влѣзли въ дълбоки разсѣждения за унапредваніето на народа, и былъ честитъ отъ разговоритѣ съ него да узнае че, народѣтъ въ много отношеніи напредналъ, благодареніе на новодобытитѣ си черковны правдини и на добритѣ учреждения на Българско-народнитѣ іерархіѣ.

Срѣщу Петѣкъ — Сѣдѣлъ та ся чудилъ какъ може това така да смѣятъ нѣкои даскалѣтины и вѣстницѣ-парцалѣтины да осѣждатъ устроеніето на благочестивитѣ Епархійскы съвѣты еще и на Екзархійскитѣ, които толкозѣ грыжи полагають за оздравеніето на своитѣ мѣсечны заплаты. — Рѣшилъ да говори въ Съвѣтѣтъ за да ся взематъ мѣрки противу тѣзи нечестивцы и безбожници.

Срѣщу Сѣботѣ — Не рачилъ да сънува нищо, защото срѣщу сѣботѣ сънь не казва; а сѣдѣлъ дълго да мыслы отъ дѣ ще може да докачи утрѣ нѣщо срѣщу мѣсечникѣтъ си заплатѣ, защото е день на плащаніе.

Срѣщу Недѣлѣ — Искалъ да сънува че е станѣлъ ефенди, че ся видѣлъ съ нѣшанъ на почестъ за голѣмытъ услуги на народа и на държавѣтъ; а като блънувалъ за това сѣпналъ ся и става та ся лутва да иде да освидѣтелствува заслугитѣ си, но подхлѣзва ся и пада на долу съ главѣтъ низъ сълѣтъ та ся искѣла вратѣтъ.

ЗДРАВИЦАТА НА СЛАВЕЙКОВА.

(Споредъ грѣцкитѣ Сатирически листове) 1)

(Продълженіе отъ брой 29-й)

«Ей! Българѣ кардашларъ!

«На піемъ вино-кало зясто пропоси (здравѣца) на сто Българико милетѣ яшаскиѣ бе! Те, хѣ! много година нощъ бела на кавѣа ме то милетѣ патриарка я на целъ целемѣ сто такой дѣредже на фатсемѣ ена арно (харно) джумбушъ, джѣ джѣ(?) едо сто Силихтарѣ, Ексарко, бизимѣ милетѣ башъ барабарѣ, е тути канти деспотѣ ефенди мустери на голема Епаркіа. Хѣ Богу! я знай то кало вино; е, на піемъ, на піемъ кѣфето ке ту хрому ке колко вармѣ рихне сто ѣовде сѣлѣметѣ.

1) Грѣцкитѣ Сатирически листѣ «Трѣба» отъ който заематъ тѣзи свѣдѣнія турѣкъ първѣтъ краткѣ здравѣца на прѣдсѣдателя като въ устата на Екзарха съ тѣзѣ думы:

«Овци мой; піѣ за здравѣцѣ туй вино, защото е добро. На здравѣ.»

Вторѣтъ здравѣцѣ на Г. Геновича ѣъ турѣкъ въ устата на едного отъ владыцитѣ съ тѣзи думы:

«Маріи и кавѣрджичи на Българското стадо. Пророкъ Давидъ казува: и вино веселитѣ сердце чѣловѣка; сирѣчь доброто вино и смѣрканіето. Пророкъ Давидъ не бѣше Българинъ; но добръ говори; и тѣй піѣ за здравѣ на пророкъ Давида.»

Подиръ това иде здравѣцата на Славейкова споредъ както е изложена.

«Друко нема, сто сакаш; како си арно не краси хориса неро. Споллати.» 2)

«Най живы виканія да живѣе послѣдовахъ краснорѣчивѣтъ здравецъ на оратора. Да живѣй Славейковъ чорбаджи! Ура, да живѣе Славейковъ! Дѣ да бѣше Г. Палеолого 3) и да видеше! Дѣ да бѣше Г. Гавриилиди 4) и да пукнеше! Разумѣва ся че тѣзи шо яляхъ нѣмаше даго зашѣхъ, а тѣзи шо яляхъ бѣхъ Българи.....

«Въ сѣщото врѣме Гайдата въспѣя народнѣтъ Българскѣ химнѣ и вечерѣта Г. Славейковъ, Славейковчетата и вси иже съ ними възвратиша ся на Фенеръ, дѣто обаче не ги посрѣщнахъ ни съ огненз-дѣлія нито съ рѣкодѣлія нито съсъ бързопрѣстодѣлія.

Но нито Г. Славейковъ имъ прогласи: «Жители Фенерскы! Фенерѣтъ ви е изгасилъ и запалѣте го, ако ли не, ще ходите въ тъмнинѣтъ и шевы хванѣтъ Запѣтѣтата!»

Бѣльж. Това извлечение направихмы ный отъ грѣцкыйтъ Сатирическый листъ Тръба, не за вѣрностѣтъ или важностѣтъ му а за да дадемъ на Читателитѣ си единъ образецъ отъ грѣцкѣтъ Сатирѣ.

ПРѢМУДРОСТЕЙ ШУТОШЕВЫХЪ ЧТЕНІЕ.

Ако искашъ да ти ся види животѣтъ на тозъ свѣтъ колко годѣ сносенъ, приучи ся да търпишъ двѣ нѣща: лошавото врѣме и лошавѣтъ хора.

Ако срѣщнешъ прѣтеля си и тя поздравѣ вѣжливо, побързай да му поискашъ пары назаемъ защото инакъ ще ти поиска той.

Не ся намаясай въ чужды работы, не обращай никакво вниманіе на мерзостѣтъ и неправдѣтъ шо вѣждашъ да ся вършатъ, а само хвали силнѣтъ міра сего — и благо ти будетъ.

Ако нѣкога чорбаджіята селскый или свѣтъникѣтъ Екзархійскый или Епархійскый па и самъ дѣдо владыка тя погледатъ усмыхнато и ти подуматъ сладка думѣ не дѣй ся чюдн на това, защото човѣкъ на ли е може и да сбърка, ако бы да нѣма другъ нѣкоѣкъ смѣтъ за коѣто да ти струва този икранѣ.

Ако жена ти си отвѣди обожателъ, мѣчи ся да гледашъ на това прѣзъ прѣстіе, инакъ ще ѣѣ накарашъ да ся моли Богу да ослѣпѣешъ съвѣсмъ.

Ако сынъ ти е глунавъ — да ся радвашъ за това, защото сега на свѣтътъ диванетата сѣ честиты и добръ живѣхъ.

ПРИРОДОСЛОВНЫ ЗАБѣЛѢЖВАНІЯ.

Въ сѣрдцето на женѣтъ, съпругѣтъ минува на мѣстото на куклѣтъ; първата ѣѣ весели а вторый ѣѣ забавлява.

Когато жената плачи, показва че ище да ся смѣе, защото скѣрбѣта е извънредно желаніе на благополучіе. Ако ли ся смѣе, показва че е честита, и ако тя е честита съпругѣтъ ѣѣ е напротивъ.

2) Грѣкѣтъ Сатиристъ види ся не разбиралъ шо е говорилъ Славейковъ, но слушалъ по-добръ отъ Г. Геновича и нерачилъ да смѣнка като него тѣзи здравецъ но ся испомѣчилъ да намѣри думы каквыто и да е да ѣѣ прѣдстави по както прилича.

3) 4) и двамата сѣ Грѣци отъ грѣцкото Братство Куру-чешме присѣжествовавши и пивши здравинѣ на угощеніето станжло прѣдъ 15 деѣна на сѣщото мѣсто Силихтарѣ.

Мѣжъ, който е ималъ безуміето да ся ожени за хубавѣ женѣ, трѣба да бѣде увѣренъ прѣдварително че е въ опасностъ осемдесетъ на сто да стане единъ день таквѣзъ каквото не смѣемъ да го кажемъ; когато оѣзи който ся оженива за грознѣ никаквѣ таквѣзъ опасностъ не пострадва.

Дѣто ще ся каже грозната жена е най безопаснѣтъ залогъ за мѣжъ който е разуменъ и си има грѣжхъ за честѣтъ си.

По рѣдко ся срѣща умѣренностъ въ хубавицѣ женѣ отъ колкото полибичавостъ въ грознѣтъ.

Женитбата е ладія на коѣто мѣжѣтъ държи и тегли лопатытъ горкыйтъ безъ да го съжалывать, а жената държи кѣрмилото и управи ладіѣтъ на кѣдѣто ще.

Жена, която прави силогизмы върху чувствата си, прилича на оногѣзъ който, кога е веселъ иска да ся покаже нажаленъ, а кога е нажаленъ иска да ся покаже че е веселъ.

СИЦНИ.

«Не щешъ ли да ся учишъ урокѣтъ? клетый сыне!» Думалъ на ученика си единъ отъ Новый Завѣтъ учитель, като си позволявалъ да го экзаменува чрѣзъ ветхозавѣтънѣтъ фалагѣ.

— «Не щѣ вече, учителю, ако мя видишъ еще веднѣжъ бѣй мя,» отговарялъ ученикѣтъ.

— 0 —

ТЕЛЕГРАМЫ.

ГЬОКЪ СУ 11 Мая часъ 8 при вечерѣ.

Българскѣтъ ученицы отъ Робертъ Коллежъ правятъ угощеніе на учителитѣ си. Англичанѣтъ: радостъ и веселіе.

СИЛИХТАРЪ 11 Мая часъ 10 1/2 при вечерѣ.

Учителитѣ отъ Българското училище на Фенеръ гошаватъ ученицѣтъ си съ чирози въ славѣ и честь на Българското училище което празнува и на великолѣпното угощеніе което дава Читалището на това мѣсто.

БЪЛГАРСКО ЧИТАЛИЩЕ 19 Мая часъ 1-супр.

Читалищнѣтъ членове въ голѣмо движеніе по всѣчкый Цариградъ. Сбиратъ ся на купове и тичатъ като стадо на кѣрмѣ въ Читалищното заведение, защото е годишнѣтъ му празникъ; събраны 11 души членове.

ГАРИБАЛДИ.

Чърти отъ живота му.

Подъ горнѣето насловіе прѣвелъ съмъ една книга, която съдържа живота на Гарибалди, отъ неговото раждане дори до послѣднѣето му заниманіе на О-въ Капрера. Книгата е много съобразна съ развитіето на нашѣтъ читатели, освѣнъ туй твърдѣ любопытна, защото излага по тънко подвигѣтъ на този италианскы юнакъ, който сичкѣа си животъ употребилъ за обединеніето на отечеството си. Много нѣма да прѣпорѣчвамъ книгата: нейното имѣ е доволно да ѣѣ прѣпорѣчи. Тя ще излѣзе 12 печатны листа обикновена осмина.

Заниманіето ми не ми позволява да печатамъ на свое изживѣніе книги, за това съ настоящето си са обрѣщамъ кѣмъ оѣзи Г-да книгоиздатели или книжари, които обичатъ да печататъ книги, нека са отнесѣтъ до мене за споразуменіе. Азъ ѣѣ остаивамъ съ малка награда, само да са напечата книгата и да ся прочита отъ народа

СТАРА-ЗАГОРА

18 Май 1874

П. Ивановъ.

Отговорникъ и притежателъ **Θ. КАСАПИСЪ.**